

Stoffán György: Uraim! Nem volt érdemes... - Nyílt levél a Tábormokoknak

Tábormok Urak!

Önök ott állnak hajnalban a bitó alatt, ki-ki büszkén, ki-ki lelkileg összetörve. Az áruló magyar tiszt- Tichy - alig várja, hogy kimondhassa: - „Istennél a kegyelem'... - és alig várja, hogy reccsenjen a csigolya, és Önök Uraim irgalmatlan szenvedéseik közepette kisz szenvedjenek.

Ha Önök - Tábormok Urak - láthatták volna előre, mit történik majd ebben az országban az Önök áldozatvállalása után százhatvan évvel, bizonyára soha nem álltak volna be az úgynevezett magyar szabadságharc katonai vezetésébe, s főleg a halál eme formáját utasították volna el, borzadva a következő generációk lélektelen hazaárulása okán. Nézzenek körül az Urak ma abban az országban, amelynek a térképét elképzelni sem tudták volna 1849. október hatodika hajnalán, földi életül utolsó napján: - Nos, ez a térkép semmiben sem tükrözi annak a Magyarországnak a képét, amelynek szabadságáért Önök harcoltak, s amelyért Önöket a hóhér most ott a létra tetején kampóval, kötéllel a kezében várja. Mert ez az ország annak csupán az egyharmad része. Az a híd, amelyről Bem beszélt - elveszett, s elveszett vele a Haza is!

Gondolják meg Urak, érdemes-e ott állniok e hűvös hajnalon a vár mellett, a tetőgerendákból hevenyészett akasztófaik alatt. Pillantsanak be Urak a mai magyar parlamentbe, s nézzék végig micsoda alja nép gyakorolja Pest-Budán a hatalmat egy lerongyolódott, hitét, hazaszeretetét, s lassan teljes hazáját vesztett nép fölött, amelyet állati sorba hajtott annak a népnek a pénzügyi söpredéke, amely nép fia - Kegyelmeteket is idehozta a vár tövébe. És ezt a söpredéket szolgálja a mai magyarnak mondott parlament, engedve, hogy pusztulásunk mind nagyobb mértéket öltson. Mint az állatokat - karámba tereltek immár harmadszor az állami vezetők. Aki Önöket kivégezte, annak véres kezét csókolgatta néhány évtized után a nép, „Éljen a király-t' harsogva a Budavári Koronázó templom előtt... Deák kergette a Kiegyezés labanc karámba és karmai közé népünket, s az Udvar, amely az Önök köteleit verette egymásra uszította - mint az Önök nemes szabadságharca alatt is - a velünk, magyarokkal együtt élő nemzeteket. Majd az Önök gyilkosa Ferenc József belekényszerítette Hazánkat egy háborúba, amelynek kimenetelét is annak a népnek a bankárai döntötték el, amely népből a nemzetünket gyűlölő Haynau származik. E háborút követően felosztották a favágó, tutajt építő tótok, a Zalatnán és Gyulafehérvárott gyilkoló oláhok, a Zentát magyar fejekkel „díszítő' rácok, s a háborúba minket erőszakkal bevonó labancok között. Országunk harmadára zsugorodott, népünk létszáma kevesebb, mint felére csökkent. Igaz, volt egy nemes lelkű és a hazáért élő - Önökhöz mindenben hasonlatos - vezérünk, Horthy Miklós kormányzó úr, aki az európai politika zavaros és drámai időszakában is Magyarország és a magyar nép érdeke mellett harcolt, s vissza is vett - bár iszonyatos áron - valamicskét az elrabolt területekből. Ám az öröm csak négy esztendeig tartott, mert a háborút ismét - Haynau népe segítségével - ellenségeink nyerték meg, és az orosz cárt meggyilkoló ócska söpredék vetette rá vérszomjas, értékeinket romboló önmagát maradék Hazánkra, s még három falut is elraboltak tőlünk a magyar koronázó város, Pozsony hídfőjeként 1947. február 10-én. Asszonyinkat e mocskos férgek megbecstelenítették, papjainkat lemészárolták, iskoláinkat bezárták, szerzeteskolostoraink lakóit elkergették, házaikat az enyészetnek adták, politikusainkat kivégezték, s a népet az orosz tajgára vitték kényszermunkára. Nemességünket, a haza ezer éves támogatóit és fenntartóit megölték, elűldözték, s kastélyainkból terményraktárakat csináltak. Értékes könyvtárainkat a söpredékhad elrabolta, s raktáraik pincéiben rothasztotta fél századig. Nem maradt értelmiségünk, nem maradtak vezetésre alkalmas politikusaink, hanem az a réteg vette át a vezetést, akit Önök hazaárulás

miatt egytől-egyig - teljes joggal - felakasztattak volna. A dolgozni gyűlölők, az értelmet és a Hazát semmibe vevők, a nemzetközi szabadkőművességet kiszolgálók, a hullagyalázó rablók országává lettünk, s bár sokan kapaszkodtak/ragaszkodunk erkölcsi normáinkhoz, hitünkhöz, magyarságunkhoz, e söpredék eszmeiségében nevelt fiatalságunk immár e csonka Magyarország jövőjére pontot tett. Az egyházak elvesztették szerepüket a nemzeti nevelés terén, s megosztottá váltak, mert árulók lepték el szent helyeinket, mint Isten szolgálói... és az igazakat félreállították. Iszonyú bűnök, mint a daganatos betegség támadta meg népünket Haynau népének e kis országban való hatalomra jutásával. Jól példázza ezt egy 1948. október hatodikai kivégzés, amikor szintén tizenhárom magyar tábornokot végeztetett kik Rákosi (Rosenfeld) Mátyás, Haynau kései utódja.

Aztán fellázadt a nép tizenegy évvel e korcs szellemű és erkölcsű söpredék hatalomra jutása után, de mint az Önök szabadságharcát, ezt is leverte a keleti lélektelenség, az orosz hadsereg... És ezután Urak? Olyan árulás következett, amihez fogható volt már ugyan e honban, de arra nem volt még példa, hogy ezt magyar vezető - Kádár (Csermanek) János - rendelte el, túllicitálva azt a megtorlást, amelyet Moszkva követelt e mocskos gyilkos és hazaáruló állatoktól. Ölteket, kínoztak, börtönbe és kényszermunkára vittek tízezreket, majd kivégezték a forradalom miniszterelnökét... mint Batthyányit a pesti Neugebaude-ban... Önök után néhány órával. És jött egy kor, amelyben ma élünk Tábornok Urak. És ez a kor a legveszedelmesebb. Mert az hirdetik, hogy szabadok vagyunk, de ilyen bilincset soha nem hordtunk kezünkön és lábunkon, lelkünkön és érzelmeinken. A gyűlölet szállta meg Magyarországot szerte a Kárpátok gyűrűjében. Mindenünket eladták azok, akik 1956 után ölteket..., s éppen úgy ránk uszították a cigányokat, zsidókat, a fajtalankodókat és ezek erkölcstelen és vak támogatóit, mint egykor a velünk ezer éve békében élő nemzeteket a Habsburg gyilkosok.

Kérdezhetnék Önök Tábornok Urak, hogy a nép miért hallgat... Nem hallgat, de nem talál meghallgatásra sem a földön, sem az égben. Ha békésen ünnepel, és emlékezik, akkor is belelőnek, lovakkal tapostatják őket, kezüket eltörik, szemüket kilövik a szenny-hatalom utasítására. Gyermeket, öreget, családokat egyaránt sújtanak aljas törvényekkel, amelyekkel kirabolják a nemzetet, és saját zsebükbe teszik az ellopott pénzt... Nem hallgat a nép Urak, de a nép nagyobbik része ostobán és értékeit féltve elárulja a nemzetért küzdőket, akikért manapság már fizetnek is a hatalom ócska kiszolgálói. Tichy őrnagyhoz hasonló férgek szolgálják a hatalom beteges magyargyűlöletét, s még a templomba is belőnek, sárba taposva az Európában elsőként Magyarországon törvénybe iktatott vallási szabadságot. Vége Urak! Mindennek vége, mert ma nincsenek Önökhöz hasonló hősök, nincsenek igazi magyarok a Parlamentben, nincs ember, aki harca hívná a nemzetet a szabadságért, mert nincs - vagy csak kevés - nemzetszeretetre oktató pedagógus, és hallgatnak az egyházak is ha támadás éri a híveket. Igaz, 1849 után is a nemzetet leverő hatalomhoz való hűségre felszólító érseki körlevelet olvastak fel kötelezően templomainkban, s aki erre nem volt hajlandó, azt bebörtönözték, kivégezték.

Tábornok Urak... - vajon érdemes volt e meghalniuk a magyar szabadságért, érdeme volt-e kiállni azért a nemzetért, amelynek saját kicsinyes értékei többet jelentenek a szabadságánál, a hazaszeretetnél, a nemzet megmaradásánál? Érdemes volt-e egy hajszálat is megmozdítani azokért, akik később saját esztergomi érsekük, református és evangélikus püspökük ellen gyűjtöttek aláírásokat, akik tízezzrel vonultak fel hazug ünnepek alkalmával, és akik a nemzet ellen alakult munkásörségbe lépve - ma ez maga a rendőrség - támadtak a Hazára? Érdemes volt-e Önöknek meghalniuk egy olyan nép szabadságáért, amely nép a nemzeti oldalon is aljas és vádaskodó egymás iránt, s a tomboló gyűlölet feléget minden értékes elgondolást? Érdemes volt e meghalni egy olyan nemzetért, amelynek asszonyai szívük alatt nem táplálják, hanem meggyilkolják magzataikat... ezzel mintegy 8 millió magyart ölve meg

hatvan év alatt? S érdemes volt-e meghalniuk tábornok Urak azokért, akik e felosztott ország másutt élő magyarjaitól megtagadják az alapvető jogot - a magyarságot, a magyar állampolgárságot?

Urak! Nem volt érdemes. Mi több: fölösleges volt, mint minden más áldozat is az volt ezért a nemzetért. Ma is ott állnak a köpönyegforgató magyargyűlölő politikusok az Önök emlékoszlopa alatt Aradon, ahol önhitt és hazug beszédeikben, saját mellük büszke, de szálnalmas veregetésében merül ki az Önökre emlékezés, ám az Önök igazi célját, haláluk igazi értelmét, ostoba, beszűkült agyukkal, buzogó jellemtelenségükben felfogni nem tudják. Mert Önök Uraim békét és egységet óhajtottak egy olyan független Magyarországon, ahol magyar, tót, oláh, szerb, zsidó, sváb és szász, katolikus és református, evangélikus és izraelita, egy hatalmas országban közösen alkotva él és épít egyre szebb és egyre jobb jövőt. Uraim! Nincs már meg ez az ország, nincs meg a hazaszeretet, és nincs meg hozzá az értelem. Nem tanultunk az Önök áldozatából s nem a magunkéból sem. Katonáink, fegyvereink és reményeink nélkül élünk immár, mint Önök a siralomházban. És hamarosan felpereg a dob, kiáll egy mai Tichy őrnagy, s vezényel, mint az Önök hóhérainak azon a ködös, hűvös, gyilkos hajnalon - ott Aradon... És a kötél megfeszül a nyakunkon, lábunkat pedig két hóhér húzza lefelé, hogy roppanjon a csigolyánk, s végleg kialudjon a magyarság még pislákoló gyertyacsonkja.

Nem volt érdemes Urak meghalniuk... de akkor Önök tudták, érezték, hogy vállalniok kell az áldozatot. Példát akartak mutatni nekünk, de a magyar nem tanult, hanem javait, s rongyossá vált ruháját védve hajtja hurokba a nyakát. Értelmetlenül. S eme értelmetlenségben válik az Önök áldozata is értelmetlenné, fölöslegessé. Vagy mégsem? Talán...

Talán lesz, aki a nemzeti gyásznapon, az Önök kivégzése évfordulóján nem a kivénhedt táncdalénekesnő esti koncertjére megy a „művészetek” bizarr vezetésű palotájába, hanem gyertyát téve ablakába megerőlteti emlékezetét, és elmond egy fohászt a nemzetért... S talán ezt a fohászt Önök elismélik a Fennvaló előtt... s talán a Fennvaló még egyszer kegyelmet ad nekünk. Hiszen „Istennél a kegyelem...”